

A képviselői önálló indítvánnyal kapcsolatosan független jogi szakértő, Dr. Kolláth György közigazgatási és alkotmányjogász, az ELTE és a TF c. egyetemi docens véleményét kértük.

**Szakvélemény Császár Antal független országgyűlési képviselő egyéni törvény-módosító indítványának
([T/06916 számú indítvány letöltése](#))
jogi-szakmai analiziséről**

A jogi analízis áttekintette a hatályos törvény módosítandó elemeit, továbbá a jogalkotás szakmai normáit, valamint a parlamenti Hárszabály vonatkozó részeit.

Összegező megállapítás: az önálló képviselői indítványba foglalt törvényjavaslat nem állja ki a szak- és közjogi próbát: rendelkezései többféle jogi szempontból is alaposan támadhatók. A „mű” silány jogi termék, célja, érv-rendszere alacsony színvonalú, megfogalmazása, megszerkesztése igénytelen, az indítvány eltér a Hárszabályban előírt kritériumoktól, adófilozófiája elveket sért, kötelezően elvárt társadalmi-közgazdasági becslése alaptalan és komolytalan. Az egész próbálkozás ugyanakkor demagóg és populista: ez egyben a veszélyességét is adja. Hatályba léptetése is problematikus. Egészében véve parlamenti befogadásra alkalmatlan.

A képviselői indítvány **pénzügyi-szakjogi oldalról is több szempontból aggályos.**

1.) Jogszabály-szerkesztési okból is helytelen a 26. § ekkénti kiegészítése, ez ui. eleve nem itt szabályozandó, itt nem szabályozható. Kodifikációs selejt tehát a tervezett megoldás.

2.) Az adó mértékének jelentős megemelését az előterjesztő meg sem kíséri adekvát módon megindokolni. Jogi nonszensz az a kitétel, hogy „nem árt alaposan megfejelni”. Abszurd mértékű és módszerű tehát az adó-emelés, talán egyfajta büntetés más körben meghíusult próbálkozásért?! Ez végső soron, ill. végeredményében kiválthat AB által való megsemmisítést is, mivel a közteherviselésnél szinte az egyetlen közjogi mérce az **arányosság**, és volt már precedens az AB-nál arra, hogy adóztatás kapcsán állapítottak meg jogalkotói joggal való visszaélést. Általában is az anyagban említett számok, arányok önkényesnek, légből kapottnak tűnnek.

3.) A Szerencsejáték Felügyelet munkáját „partnerségi viszonyban segítő /sic!/ Központ létrehozása „eredeti” gondolat, ám valószínűleg alkotmányellenes. Az AB ugyanis egyre inkább megsemmisíti azokat a jogi normákat, amelyekben közhatóság működésébe demokratikus legitimáció nélküli, megfoghatatlan szervezet beavatkoznék, bedolgoznék. Az itt jelölt „partnerségi viszonyban való segítés”: legitimációs képtelenség. Azért is állítható ez, mert a Központ létrehozásának, működésének, finanszírozásának semmilyen egzakt szabálya, metódusa és garanciája nem található meg a tervezetben. Márpedig, törvényhozási úton végképp nem lehet egy szervezetet létrehozni anélkül, hogy annak az előbbiek szerinti szabályait nem rögzítjük. Valószínűleg nincs is arra nézve jó érv, hogy kinek-minek kellene egy új struktúrát képezni?!

4.) Nem derül ki még az sem a tervezetből, hogy van-e elválaszthatatlan a kapcsolat az adó emelése és a Központ létrehozása között. Feltehetőleg igen, de vajon miért és miként? Ellenpéldaként: ha értelmetlen és felesleges a Központ, elveszíti értelmét a kicsikarni kívánt adóemelés is? Márpedig, ha egyszer csakugyan adóról lenne szó, akkor beléphet az adófilozófiák axiómája, ti., hogy az adó beszedése független az egyéb (ellen)szolgáltatástól (ebben különbözik pl. az igazgatási szolgáltatási díjtól, avagy az illetéktől). Következésképpen: az adózás alapvető rendszeréből eredően nem lehetne direkt kapcsolat e közteher és egy belőle remélt civil, magán (?) (köz)szolgáltatás, és főként annak ösztönzött kedvezményezettje között.

Budapest, 2008. december 01.

Kolláth György

(megjegyzés: Császár Antal időközben visszavonta indítványát.)